

Adrian Lopez Peña
Independent
26 Juny - 01 Setembre, 2025

CAT

Em sento bipolar. No confio en mi mateix. Estic completament a la defensiva. T'odio per no estar igual de enganxada. Pensava que aquesta vegada havia après i que seria sa, madur i dolç. Et vaig esperar com s'espera l'estiu. Ara espero que tornis a dir que vols anar a una festa sol amb un amic, perquè ell va dir que no hi podia anar ningú amb parella, el mateix amic que va dir a tothom que havia tingut sexe amb tu, i tu dius que no. El mateix amic que vas agafar —com altres dos amics que estan interessats en tu— davant meu, al meu costat, marcant la seva atenció com si fos el teu territori? Perdonar, ho veig molt malament, però tu mai no em mostres afecte en públic, mai no m'agafes davant dels teus amics, així que ho veig simbòlicament. No m'agradava com ell et dominava, volies beure cada cop més. Et vaig dir que això em molestava, et vas disculpar i vas culpar l'alcohol, vas deixar de beure durant dos mesos i hi vas tornar. Ara vols tornar a sortir de festa sola, en una altra ciutat amb el mateix noi? Cada setmana una sorpresa nova, els teus desitjos són tan random per a mi. No vull reprimir-te, però em passes la responsabilitat i després em culpes per tallarte el rollo. Em fas sentir que t'estic reprimint quan t'expresso que alguna cosa em fa mal. No és just. És egoista. Et demano temps per recuperar-me, i em culpes. Em torno nihilista. A poc a poc m'obro de nou, em deixo portar per la teva intoxicació, la teva escalfor com mai abans, or líquid a la meua llengua. Llavors torna a passar, dic que no puc més, i tu plores. Què vols defensar? Jo mai soc la teva prioritat, sinó no em culparies per la teva falta de llibertat, simplement ho faries. Et dic que ho facis, que és pitjor si no ho fas ara, si queda pendent. Et dic que potser jo també ho faré, i llavors t'enfades i t'espantes. Així comença el joc de poder. Vols estar amb mi, però alhora vols ser independent. T'agrada l'atenció, t'agrada el meu complex d'inferioritat, m'excito quan em vacilen i depenc de tu. Perdonar, només puc mantenir l'orgull i ser amable amb tu si jo també soc lliure. També m'han convidat a coses que et podrien fer mal, però ara no estic en aquest mode, no vull anar a drogar-me amb algú altre i dir-te que no hi estàs convidada, no sembla divertit, almenys no mentre siguem tan fràgils, mentre la meua confiança penja d'un fil, no ho consideraria. Tu ho hauries de fer, però necessito estar sol. Llavors m'acuses de nou i te'n vas de viatge amb un altre amic. Cada vegada que sento que puc tornar a confiar en tu, que puc tornar a entendre't, tu ho trenques casualment i dius que el que demanes és normal, però no ho és, no és sensible en la realitat que pensava que teníem, on jo no puc fer això, en el context de la nostra història i dels problemes que hem tingut. La meua paranoia és com un càncer a punt de florir, buscant senyals en cada racó. Soc boig per esperar mínimament el que tu esperes de mi? Una mica de consideració. T'agrada tenir-me a dins i després tirar-me fora i tancar la porta. "Deixa'm sol." Amb un altre, davant meu. Tu els inflas la confiança i a mi me la treus. Per a mi, sovint és simplement avorrit quan no hi ets. Si tu no sents el mateix, mai estarem equilibrats. Ja no vull destruir-me. Sé que puc trobar harmonia sol. He de posar-me primer. Ressuscitar-me. No crec que aquesta intensitat tòxica de pel·lícula sigui més real. No soc bo per a tu, altrament no em faries sentir que soc un obstacle. Si em fessis fort, no hauria de fingir ser fort, i després buscar raons per alliberar-me del paper, podria ser dependent i independent alhora. M'he definit només per aquesta lluita. Segueixo lluitant perquè lluitar em fa inútil, sense voluntat, però alhora em dona la sensació de tenir control. Odio el meu ego, el meu amor, tot el que necessito. Odio el que em posseeix. Tu em posseeixes, així que jo intento posseeir-te. Vull ser lliure i ser jo mateix, així m'estimaràs. Però si m'estimessis com necessito, jo seria lliure, seria fàcil. Però mai m'he sentit lliure. Et tornes a excusar. La teua feina, el teu trauma, la teua ansietat, l'alcohol, el baix nivell de T. Estic cansat d'expressar les meves inseguretats. No crec que arribi mai a confiar en el que dius —no hi ha cap patró. Potser com més intento posseeir-te, més necessites fer aquestes coses per defensar-te. Però tu t'identifiques amb la teua distància. Reina de gel. Tu dius que ets una mala bitcha. Et poses l'eslògan de "condemnada per sempre" i dius que estàs fotuda, cega, incapaç d'estimar, Bugs Bunny i Daffy Duck alhora. Et penses que ets tan forta, amb el cor de plàstic orgullós, però ets més feble. Et sents tan insegura que goteges per aconseguir validació. Però dius que no confies en ningú, i et menteixes dient que ningú et pot fer mal. Ets tan feble que no saps obrir-te. Tancada en el teu interior fals, tan barroc. Tu dius que soc addicta a la teua debilitat i que només vull confirmar la meua força posant-te els ous a la boca. Això no és amor, no. Però no puc estimar-te si estàs tota protegida. És una tria, no pots continuar flotant sense rumb. Et dius a tu mateixa que rebutges tothom per preservar la teua força. Però això no és el que veig: la teua ansietat desapareix davant d'un núvol. Et fa tanta por envellir, perdre la teua bellesa i el teu talent. Necessito deixar-te volar per entendre si realment m'estimes, necessito que vinguis a mi perquè ho vulguis. Tu dius que, si t'estimés de debò, ja t'hauria deixat volar. Soc dependent, si no ho fos no m'enfadaria, si tu no fossis tan indiferent no et tindria contra les cordes, però no puc fer-me la víctima ni culpar-te, he de gaudir de mi, de ser bo per a tu. Si prenc distància, deixes d'entendre'm, i així no em pots utilitzar com una joguina. He de confiar en mi mateix i donar-te espai amb amor, vull ser amable amb tu, escoltar-te. No podem estar junts.

26.06.2025, L'Hospitalet

